CATALÀ

ADULTS ONLY: QUAN CONVIURE AMB INFANTS ES VA TORNAR ANORMAL

Sobre la inversió de la normalitat, la comoditat i l'exclusió generacional

Xema Gatnau · Agost de 2026

Imatge conceptual: el confort adults only davant la continuïtat generacional.

Hi ha un debat recurrent que cada vegada m'indigna més: el dels hotels adults only, restaurants adults only i, progressivament, tota mena d'espais adults only.

Entendria perfectament l'expressió si volgués dir que som davant d'un lloc específicament reservat a activitats adultes. Un hotel nudista, un espai sexual, un club on se celebren orgies o qualsevol activitat objectivament incompatible amb la presència de menors.

Però normalment no vol dir això.

Vol dir una cosa molt més senzilla: no volem infants perquè molesten.

I això és el que em costa de comprendre.

No estem parlant de protegir els infants d'alguna cosa que no haurien de veure. Estem parlant de protegir l'adult dels infants: dels seus crits, del seu plor, de les seves corredisses, de les seves preguntes, de la seva imprevisibilitat; de tot allò que els infants fan des que existeix la nostra espècie.

I hem aconseguit convertir l'absència d'infants en un producte de luxe. Pagues més i no hi ha infants. Pagues més i ningú plora. Pagues més i ningú corre al voltant de la piscina. Pagues més i pots fingir durant uns dies que la humanitat comença als divuit anys.

Em sembla una imatge extraordinàriament representativa de la nostra època.

«No estem parlant de protegir els infants d'alguna cosa que no haurien de veure. Estem parlant de protegir l'adult dels infants.»

1. La inversió de la normalitat

Aquí hi ha alguna cosa que va força més enllà de l'hostaleria. Estem alterant completament les nostres categories del que és normal i del que és anormal.

Durant pràcticament tota la història humana, una societat era plena d'infants. No existia el món dels adults radicalment separat del món infantil. Hi havia infants a les cases, als carrers, a les places, als tallers, als àpats, a les celebracions, als viatges.

No perquè els nostres avantpassats fossin especialment tolerants, sinó perquè això era una societat humana. La convivència entre generacions no era una política pública, una teoria moral ni una campanya de sensibilització. Era un fet.

L'infant formava part del paisatge humà exactament igual que la persona gran. I ara estem aconseguint que aquesta presència sembli una anomalia: que hi hagi infants en un restaurant comença a convertir-se en un inconvenient; que hi hagi infants en un hotel, en una molèstia; que hi hagi infants fent soroll, gairebé en una agressió contra el consumidor que ha pagat per «desconnectar».

És una inversió extraordinària: allò absolutament normal durant milers d'anys comença a semblar-nos una pertorbació de la normalitat.

2. I aquí apareix una comparació incòmoda

Hi ha, a més, una inversió encara més sorprenent quan observem quines altres formes de convivència la nostra societat considera moralment obligatòries.

Durant bona part de la història, els éssers humans han viscut en comunitats relativament homogènies i han mantingut distàncies molt fortes respecte d'altres grups ètnics, religiosos, nacionals o culturals. Això no demostra que aquesta separació fos moralment bona. La història no converteix automàticament una conducta en virtut.

Però sí que permet assenyalar un fet: la convivència quotidiana, igualitària i massiva entre poblacions de procedències racials, religioses i culturals molt diferents no ha estat la situació ordinària de la major part de societats històriques.

El nostre món contemporani ha decidit -amb raons morals que es poden defensar- convertir precisament aquesta convivència en una norma. I ha anat encara més lluny: ha convertit en tabú dir «prefereixo no conviure amb determinat grup ètnic», «preferiria un espai sense membres d'una determinada religió» o «em resulta incòmode conviure amb persones d'una determinada procedència».

La resposta contemporània és clara: la teva incomoditat privada no constitueix una raó suficient per excloure una altra persona de l'espai comú.

I aquí arriba allò que em resulta fascinant. Perquè aquesta mateixa societat accepta tranquil·lament: «No vull infants». No només ho accepta. Ho comercialitza. Ho anuncia. Ho converteix en una categoria hotelera. Ho transforma en premium.

3. No estic defensant la discriminació racial

Convé dir-ho clarament perquè, si un estableix una comparació, immediatament es pot interpretar que està igualant moralment els dos termes.

No estic dient que s'hagi de prohibir a determinades races entrar en hotels. Estic dient una cosa diferent. Estic preguntant quin criteri estem utilitzant.

Si la nostra filosofia social afirma que la convivència exigeix suportar una certa incomoditat causada per persones que no hem escollit, per què desapareix sobtadament aquest principi quan les persones que incomoden són infants?

Si el meu argument per excloure algú fos «la seva presència m'incomoda i jo vull estar tranquil», consideraríem aquest argument escandalosament insuficient aplicat a gairebé qualsevol identitat protegida. Però aplicat als infants es converteix en una campanya de màrqueting: ADULTS ONLY. TRANQUIL·LITAT. RELAX. SENSE INFANTS.

Ningú no troba estranya aquesta inversió?

4. Allò històricament excepcional es converteix en obligació; allò universal es converteix en molèstia

Aquesta és la paradoxa que m'interessa. Hem estat capaços de dir que determinats instints de separació entre grups s'han d'educar, reprimir o superar perquè existeix un principi moral superior de convivència. Perfecte.

Però simultàniament estem educant la societat exactament en la direcció contrària respecte dels infants. No: «aprèn a conviure-hi». Sinó: «paga per evitar-los».

I això resulta encara més paradoxal perquè la convivència intergeneracional no necessita cap sofisticada justificació filosòfica. Sense convivència entre generacions no existeix societat.

Tots vam ser infants. Tots vam molestar. Tots vam plorar. Tots vam interrompre converses. Tots vam fer insuportable algun àpat. Tots vam obligar adults que no havien escollit la nostra existència a suportar-nos ocasionalment.

La humanitat existeix perquè durant milers de generacions els adults han suportat els infants.

«Sense convivència entre generacions no existeix societat.»

5. El luxe liberal perfecte

Per això crec que l'adults only representa una cosa molt específica de la nostra cultura: el luxe liberal portat fins a la seva conseqüència lògica.

No parlo aquí de liberalisme com a teoria econòmica estricta, sinó d'una determinada antropologia: l'individu sobirà; l'individu consumidor; l'individu que ha pagat i que, precisament perquè ha pagat, creu haver adquirit el dret de controlar completament el seu entorn.

No vull soroll. No vull interrupcions. No vull obligacions. No vull persones que no hagi escollit. No vull infants.

El mercat respon: cap problema. Podem vendre't una realitat a mida. Una habitació sense infants. Una piscina sense infants. Un restaurant sense infants. Un creuer sense infants. Un món convenientment esterilitzat d'allò que recorda a l'individu que no és l'última generació de la humanitat.

Això em sembla més important que la discussió jurídica sobre si un establiment té o no dret a fer-ho. Probablement hi ha contextos en què sigui perfectament raonable. El meu problema és cultural: què revela que n'existeixi una demanda creixent.

6. L'infant com a fallada de mercat

Perquè l'infant comença a ser considerat una mena d'externalitat negativa. El pare o la mare assumeixen el cost de criar-lo. Però l'infant també genera petits costos per a tots els qui se'l troben: fa soroll, ocupa espai, necessita paciència, alenteix, interromp.

I el nostre individu contemporani pregunta: «Per què l'he de suportar jo si no és fill meu?». La pregunta sembla racional. També és devastadora.

Perquè portada fins al final converteix la reproducció en un afer estrictament privat, els costos del qual corresponen exclusivament als pares, mentre que els beneficis futurs que continuï existint una generació següent segueixen sent col·lectius.

D'aquí a trenta anys tots voldrem metges, infermers, treballadors, pagesos, enginyers i persones que mantinguin en funcionament allò que utilitzem. Però avui podem enfadar-nos perquè aquests futurs metges, infermers, treballadors i enginyers corren al voltant de la nostra taula.

7. La diversitat que sembla no agradar-nos

La nostra època parla constantment de diversitat. I hi ha una diversitat de la qual gairebé no parlem mai: la diversitat generacional.

Una societat està composta per infants, joves, adults i persones grans. I tots tenen característiques que poden incomodar els altres. Els infants fan soroll. Els adolescents poden ser escandalosos. Les persones grans poden caminar lentament. Els malalts poden necessitar ajuda. Les persones amb discapacitat poden exigir adaptacions.

La convivència consisteix precisament a acceptar que l'espai comú no ha estat dissenyat exclusivament per maximitzar la nostra comoditat individual.

Per això em sembla tan estrany que hàgim arribat a identificar l'absència d'infants amb el luxe.

8. No ho vull prohibir. Ho vull poder jutjar.

I aquí enllaço amb una qüestió que considero fonamental. Que una cosa hagi de ser legal no significa que ens hagi de semblar moralment neutra.

No vull una policia entrant en un hotel perquè ha decidit especialitzar-se en clients adults. Tampoc vull un Estat obligant ningú a tenir fills. La meva discussió és anterior a la llei. És moral i cultural.

Em sembla legítim preguntar-nos quina mena de societat construïm quan comencem a considerar la infància una cosa de la qual convé aïllar-se.

I em sembla encara més legítim assenyalar la contradicció d'una cultura que ens exigeix -de vegades amb raó- superar la nostra incomoditat davant gairebé qualsevol diferència humana, mentre reconeix immediatament com un desig respectable la nostra incomoditat davant els infants.

«Que una cosa hagi de ser legal no significa que ens hagi de semblar moralment neutra.»

9. Allò que abans era tabú i allò que ara ho és

Fa relativament poc, dir públicament que un volia un hotel «sense determinada raça» hauria representat precisament una forma de segregació que les nostres societats van decidir convertir en moralment intolerable. Avui ho continua sent.

En canvi, dir «vull un hotel sense infants» pot aparèixer en una elegant pàgina web al costat d'una copa de vi, una piscina infinita i les paraules peace & relax.

Una exclusió es va convertir en tabú. L'altra es va convertir en producte.

I el paradoxal és que la convivència interracial massiva és una construcció històrica relativament recent en moltíssimes societats, mentre que la convivència entre infants i adults és tan antiga com la nostra espècie.

De nou: això no converteix la segregació racial en bona. Demostra una altra cosa. Demostra que som perfectament capaços de dir a l'individu: «la teva preferència, encara que existeixi, ha de cedir davant determinades exigències de convivència». Ho fem constantment.

Per tant, l'argument «és que hi ha gent a qui no li agraden els infants» no resol absolutament res. A molta gent no li agraden moltes coses. La pregunta moral sempre ha estat: quines incomoditats considerem legítim exigir-nos mútuament perquè continuï existint un món comú?

10. Potser el problema no són els infants

Potser una civilització que comença a necessitar hotels, restaurants, urbanitzacions, vols i espais específicament dissenyats per no trobar-se amb infants s'hauria de preguntar si el problema són realment els infants.

Potser el problema és la nostra tolerància cada vegada menor a qualsevol frustració. Potser hem confós benestar amb absència absoluta de molèsties. Potser hem elevat la comoditat personal a criteri moral suprem.

I potser per això l'infant resulta particularment ofensiu per a la nostra època. Perquè l'infant trenca horaris. Trenca silencis. Trenca plans. Exigeix coses. Recorda a l'adult que existeixen els altres.

I, sobretot, recorda una cosa encara més incòmoda: que el món no s'acaba amb nosaltres.

L'infant és la negació física de l'individualisme absolut. És algú que encara no produeix, que necessita rebre, que obliga a sacrificar, que depèn d'una generació anterior i que, si tot funciona, continuarà quan nosaltres hàgim desaparegut.

11. Una civilització que expulsa simbòlicament el seu futur

Potser per això m'inquieta tant el concepte adults only quan deixa de ser excepcional i comença a convertir-se en aspiració cultural.

No perquè cregui que un cap de setmana sense infants sigui la fi d'Occident. Sinó perquè els símbols importen. I aquest és extraordinàriament clar: hem començat a vendre com a luxe l'absència de la generació següent.

Mentre la nostra natalitat cau. Mentre envellim. Mentre parlem constantment de qui sostindrà les nostres pensions, la nostra sanitat i les nostres cures. Mentre ens preguntem per què cada vegada neixen menys infants.

Potser una part de la resposta és culturalment molt més senzilla del que volem admetre. Fa dècades que ens expliquem a nosaltres mateixos que tenir fills és una càrrega, que sacrificar-se és sospitós, que la màxima realització consisteix a disposar completament del propi temps. I ara fins i tot hem convertit el fet de no haver de veure els fills dels altres en una experiència superior.

Em costa imaginar una metàfora millor.

Una civilització que necessita protegir els adults de la presència dels seus propis infants potser no té un problema amb els infants. Potser té un problema amb la idea mateixa de continuïtat.

Coda: un món realment adults only

Volíem hotels sense infants.

Restaurants sense infants.

Piscines sense infants.

Vols sense infants.

Carrers sense soroll.

Cases sense sacrificis.

Una vida perfectament còmoda.

Potser acabarem aconseguint-ho.

Un món realment adults only.

Només que llavors ja no serà un hotel.

Serà l'última civilització: la dels últims infants, els últims adults i els últims vells.

Xema Gatnau